

Μυσταγωγίας μέθεξις...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Νύχτα και σιωπή
ουρανός και άνθρωπος
δάκρυσαν μαζί.”

Πως τόση θλίψη και τόση ελπίδα χωράνε στο βλέμμα το αχώρητο; Κοίταζα ξανά και ξανά το πρόσωπό του, πασχίζοντας να διεισδύσω στα μάτια αυτά που κάρβουνα φλεγόμενα κάτω από στάχτες προαιώνιες ακόμη φλέγονται. Θάλασσα το δάκρυ, μου είπες αδελφέ μου ακριβέ, σαν κρύβεται ο πόνος γίνεται οργή, η π(λ)ηγή ποτέ ως πηγή δεν θ' αναβλύσει τη χαρά, το δρόμο για την μέθεξη δεν θα τον περπατήσεις μου είπες. Η Κίνα στο ιμάτιον, μοτίβα γεωμετρικά, ερυθρόν ένδον του μέλανος, μετάξι κάλυμμα της φλόγας στο κορμί, νύχτα παραμονής σε άλλη διάσταση, στον κόσμο μα συνάμα στ' αγιορείτικο κελλί που τα Θεοφάνεια μάτια ξανά θα περιμένει.

Συνάντηση που Εκείνος που τα σύμπαντα έπλασε, προείδε και προεγνώρισε πριν των κόσμων την γένεση. Τη νύχτα αυτή την τόσο ερωτική, που σμίξαμε πρώτη φορά κι ας νοιώσαμε κι οι δυό, κι οι τρείς μας, είναι βέβαιο, πως από δρόμους μακρινούς μα τόσο κοντινούς ερχόμαστε και πάλι πάμε σε συναντήσεις διαρκείς,

σε προσευχές καρδιακές, σε όρθρους, σε εσπερινούς, σε αγιασμούς υδάτων και ψυχών παντοτινούς. Εκείνος πανταχού παρών, παντού και πάντα και στα πάντα, στο λουλουδάκι το φτωχό το χειμωνιάτικο, στην άνοιξης τα πρώτα τα σκιρτήματα μέσα στην Αλκυονιδών των Γεναριάτικων τις θάλασσες τις ήμερες, πως θα μπορούσε να μην είναι εκεί που τρία αδέρφια συναντήθηκαν πριν το ξεκίνημά Του το επίγειο;

Στο Άγιον Όρος ήρθε το μαντάτο της άφιξης του στην πρωτεύουσα, βάλαμο στην ψυχή την πληγωμένη, ασήμαντη απόσταση τα 500 μίλια, το φίδι το ασφάλτινο δεν τόνοιωσα ούτε για λίγο.

- Την ίδια θέα αντίκρυζα και τότε στις Αθήνας τις γιορτές στα 2004, σου είπα και μειδίασες. Χωρίς στιγμή το βλέμμα σου από πάνω μου να πάρεις, τόνοιωσα πως της ψυχής σου οι δονήσεις ταξίδεψαν στο τότε, στο πριν της τραγωδίας την καταστροφή που σου έδειχνα.

- Κλάψε και θρήνησε αδελφέ, μην την πληγή χαίνουσα εγκαταλείψεις, θυμήσου πως η λόγχη όταν Εκείνου την π(λ)ηγή εκένωσε, αίμα και ύδωρ έτρεξε... πηγή ζωής φανέρωσε στον κόσμο του θανάτου, τον θάνατο τελειώνοντας για πάντα.

Μίλησες, μίλησα, μιλήσαμε κι οι τρεις μας, το τσάϊ το πράσινο το ταπεινό, ζέστανε την καρδιά μας, τ' αγγίγματα τ' απλά τ' ανθρώπινα πως να χωρέσουν της καρδιάς την έκρηξη, του πνεύματος του μυσταγωγικού την μέθεξη; Τέλειωσε η αδελφική των μοναχών-αμόναχων η σύναξη του κόσμου το ασκηταριό το τόσο θορυβώδες. Έφυγες, για πού δεν μου είπες, «ο ταξιδιώτης ο αιώνιος ποτέ δεν τον γνωρίζει τον την καρδιάς του τόπο τον επόμενο που η ψυχή κι ο Πλάστης της ορίζει...»

Βλέμμα θλιμμένο κι όμως τόσο χαρωπό, της εξοχής της αγιορείτικης και της χιλιόχρονης της άσκησης, έκφραση χαρμολύπης, σ' αγκάλιασα, σε φίλησα, φιλήσκητικό και τόσο ανθρώπινο κι έμεινα μόνος ν' αναρωτιέμαι αν στ' αλήθεια σε συνάντησα στην πόλης την βουή ή μήπως ήσουν καρδιάς θλιμμένης αντανάκλαση του κόσμου την απάτη.

Έφυγα, πιο γρήγορα απ' τον άνεμο, τα 500 μίλια απ' την ανάποδη, τα διάβηκα σαν αστραπή που απ' τη μια άκρη στην αντίπερα τον ουρανό τον σκίζει, στο Όρος το Αγιώνυμο κατόρθωσα την μέρα που η γης, ο άνθρωπος, ο ουρανός κι ο Αιώνιος γινήκαν πάλι ένα.

Θεοφάνεια στον Ιορδάνη, στα νερά, στις στέρνες, στη βροχή, στα πέρατα του κόσμου, έξω από τον Άθω τον περήφανο, στα δάκρυα των ασκητών που μαζευτήκαν για την ακολουθία την πολύωρη, ακούγοντας τις ψαλμωδίες και τα άσματα που τις ψυχές, πηγές χαράς αγιάζουν. Σταυροί τα ύδατα αγίασαν, το Πνεύμα τ' Άγιο τα δάκρυα των καρδιών μας δροσοσταλίδα μές στην έρημο κατέστησε, η μέρα πέρασε, το άνοιγμα του ουρανού με την του Πατρός Του τη φωνή που Γυιό του σε ανακοίνωσε ακόμη φωτεινό μου φαίνεται μέσα στην κρύα νύχτα.

Τέλειωσαν όλα, τέλειωσε η μέρα, τρέχει ο χρόνος που μόλις άρχισε, στο μπαλκονάκι το ξύλινο που τρίζει, τον Άθωνα φαντάζομαι ν' αστράφτει στην κορφή

του με το χιόνι το λιγοστό που λίγο-λίγο λειώνει κι ας είναι νύχτα.

- Δεν θα νυστάξω απόψε, στον εαυτό μου είπα, τυλίχτηκα σε μια γωνιά μ' ένα δικό σου ρούχο που βρήκα σε μιάν άκρη, πήρα να λέω και πάλι την ευχή, τα μάτια μου κλειστά ζητάνε από Εκείνον που σήμερα στον κόσμο Επεφάνη, να μου γιατρέψουν την Π(Λ)ΗΓΗ, το Λ τ' άχρηστο, το περιττό να σβήσει, ΠΗΓΗ ζωής κι ελπίδας κι έμπνευσης να καταστήσουν.

Χριστέ μου τον αδελφό τον ακριβό, πάντα να προστατεύεις, να οδηγείς τα βήματα, στα χνάρια τα δικά Σου, μητέρα Εκείνου και όλων μας, Βασίλισσα Κυρία, Έφορε του κήπου που ο Υιός σου χάρισε, σκέπαζέ τον στους δρόμους τους πολύβοους του κόσμου που τελειώνει. Κι αν θές, μόνη Εσύ μπορείς να μεσιτεύσεις στον άχραντο και αχώρητο για να τον φέρει πίσω.

ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑΣ ΜΕΘΕΞΙΣ τότε όντως, στου μικρού, στου ταπεινού κελλιού την Άγια Τράπεζα αιώνια θα επιτελείται, μ' Αρχιερέα τον ίδιο το Χριστό, με πολυσταύρια ερυθρά τα τίμια δώρα να αγιάζει.

Πως να σε λησμονήσω όταν σε σκόρπια εδώ κι εκεί χαρτάκια σκονισμένα σε διαβάζω; Πως να μην σ' ακούω όταν μου λες:

Πόνος τῆς καρδιᾶς

άνθισμένος

(Θεοφάνεια 2014 στο Αγιώνυμον Όρος)

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr